

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

„Ce e nouă și ție, Isuse, fiul lui Dumnezeu? Ai venit mai înainte de vreme ca să ne muncești pe noi?”

(Cuvintele celor doi îndrăciți, către Isus în evanghelia dela Mateiu, 8. 29.)

De când este lumea, a fost totdeauna mare dușmănie între bine și între rău, între Dumnezeu și între deavol. Deavolul a îndemnat-o pe Eva ca să-l vatăme pe Dumnezeu, și de atunci, câte păcate s'au săvârșit, s'au săvârșit din ura deavolului față de Dumnezeu.

Dar nu numai ura deavolului față de Dumnezeu există, ci și ura oamenilor răi față de cei buni.

Până când cei buni, cată tovărășia celorlora cu cari împreună vor putea să facă mai mult bine și nu se înspăimântă nici de cei răi numai ca să le poată face bine, atâta vreme celor răi le place numai societatea semenilor lor. Ei se tem a se amesteca între oamenii drepti, ca nu cumva să se vadă mai bine uriciunea lor. De aici atâta ură! Se uresc nu numai cei buni cu cei răi, nu numai cei curați cu cei necurați, ci se învrăjmășesc țările în care stăpânește dreptatea cu cele ce o înconjoară, și a fost dușmănie între Isus și între deavolul.

Dușmănia aceasta s'a dat pe față când Isus a venit la Gherghesenii. Acolo erau doi îndrăciți, cari — sosind Isus, — au strigat în gură mare: „Ce e nouă și ție Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit mai înainte de vreme ca să ne muncești pe noi?” Isus le-a poruncit atunci deavolilor să intre într'o turmă de porci ce pășteau pe acolo. Dar oamenii din cetate în loc să-i mulțumească, îi ies

înainte și-l roagă să plece din ținutul lor, dovedind că sunt mai mari prieteni cu duhurile necurate, decât cu Isus.

Dușmănia neîmpăcată și fățișă față de un om care numai bine a vrut și bine a făcut, seamănă foarte mult cu dușmănia Gherghesenilor față de Isus, înprieteniți cu duhurile rele. Dușmănia unui așezământ, față de alt așezământ care împrăștie bine și dar, nu poate să vie nici o dată dela Dumnezeu ci dela necuratul. Noi să învățăm a cinsti lucrurile și oamenii după prețul lor cel adevărat și nu după cum ne învață ura, pisma, dorul de mărire, căci altcum se va întâmpla că o dată și pe Isus îl vom polti să iasă dintre noi. Isus Hristos rămâne acolo unde se iubesc unii pe alții și se iartă chiar dușmanului.

Dușmanii credinței sunt prietenii și pricina răutăților din lume...

În sf. Scriptură citim: Fără de credință nu e cu putință a plăcea lui Dumnezeu... Iar marele Rege David spune într'unul din psalmii lui: Sufletul meu fără de Tine Doamne, ca un pământ fără de apă... Și păcătoșii asemănatu-s'au cu robii întunerecului... De puține ori în cursul veacurilor a fost omnirea mai supusă plăcerilor și bunurilor lumii acesteia, decât chiar în zilele noastre. O goană nebună s'a pornit, nesațioasă, oarbă și aproape fără zăgaz pentru câștigarea banului. Îmbogățirea repede, fără alegerea mijloacelor și a căilor, strângerea lacomă și fără răbdare a averilor este gândul de căpetenie al lumii de azi. Când a izbucnit războiul cel mare din urmă, tot omul de bine

a simțit și a înțeles — și o spunem aceasta pe lângă tot surâsul ce ar isvori pe buzele câtorva cari se cred atât de învățați citind aceste vorbe — că el s'a deslănțuit, pentru că Dumnezeu a voit să pedepsească lumea cufundată în fărâdelegi. Și a și pedepsit-o strașnic. Să ne gândim numai puțin la grozăviile, prăpădul, jaful și pierderile pe cari a trebuit să le îndure omenirea în timpul acestei grozave încercări. Și totuș ce să vezi? În loc, — cum spune un mare scriitor al nostru, — ca de — asupra tuturor să răsară o lume nouă, — oamenii de azi se poartă, ca și cum nu s'ar fi ales cu nici o învățătură, cașicum nu ar fi înțeles mustrea și semnul degetului lui Dumnezeu, ci par că de-a dreptul și tot mai mult caută să-și facă de cap. Au cam trecut vremurile, când râvna de muncă, cinstea, dorința de bine și ajutor împrumutat stăpâna străduința oamenilor. Și această înfrigurare bolnavă a cuprins lumea întreagă. Și fără sfială trebuie să spunem, că și la noi în țară a prins rădăcini acest fel de înțelegere a rosturilor vieții. O bună parte dintre Români până după războiu a fost supusă stăpânirii străine. Și aceștia au trăit mai mult o viață de cărturari mărunți și muncitori și de păstori și lucrători de pământ. Nu cu mult mai astfel de viață au avut și frații noștri din vechiul Regat. Acum după războiu însă, cum am ajuns să ne vedem dintr'un popor supus, un popor stăpânitor și puternic, cu o oarecare îngrijorare avem să recunoaștem, că prea tare a început să ne crească numărul acelor, cari în urma fericitelor schimbări ale sorții, ar voi să se ridice înainte de vreme din viața așezată, cumpătată și măsurată din trecut. O mare parte din oamenii timpurilor noastre, se pare, că nici nu ar fi muncii de alt gând mai înalt, decât acela al îmbogățirii pripite, urmată de viață de plăceri și destrăbălări scârboase. Dacă la mijloc ar fi munca, cinstea și dreptatea — nu multe am mai avea de zis, decât doar că este chiar timpul să răsară și peste Români soarele dreptății și al fericirii. Dar lăcomia unora par că nu cunoaște rușine, vreme, răbdare și margini. Și mai ales au început să uite tot mai mult pe Dumnezeu și cu atât mai mult să se închine diavolului și îngerilor lui. Deoarece, ce este banul cu plăcerile și destrăbălările pe cari le aduce, decât mijlocul lui cel mai plăcut, prin care pe cei mai mulți oameni îi poate atrage spre calea peririi. Sf. Scriptură ne și

arată de tot lămurit adevărul acesta, când ne spune: Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră. Și iarăș: Din faptele lor îi veți cunoaște pe ei. Iată dar ce stăpân are omenirea de azi și în ce slujbă a intrat. Și iată deci de ce ridicăm cuvânt să spunem că alături de un astfel de stăpân, cu astfel de povețe, nici nu e mirare dacă am ajuns să trăim zilele grele și tulburi de acum. Oricine poate să înțeleagă, că numai răul duce la rele și numai răul se pedepsește. Și cum credința este legătura dintre Dumnezeu și om, iarăș e limpede, că devreme ce nu se poate sluji la doi domni, oamenii răutăților și al desfrâului vor fi aceia, cari vor fi totdeauna dușmanii cei mai mari ai credinței. Pentru unii ca aceștia, credința este cași o oglindă, în care ei își văd urcăciunea și murdăria sufletului lor. De aceea oamenii cufundați în fărâdelegi se fereșc de credință, precum se ferește întunerecul de lumină, răul de bine și minciunea de adevăr. Cum e stăpânul așa e și sluga. Dacă sufletul e lipsit de lumina credinței, apucă calea rătăcită a întunerecului. Și drumul până la porțile împărăției întunerecului e luminat de strălucirea amăgitoare și orbitoare a aurului, a banului și e presărat cu averi, destrăbălări, petreceri și alte deșertăciuni. Și omenirea urmând acest drum, a ajuns în împărăția, dar și sub stăpânirea banului. Aici, în aceasta împărăție a intrat și se află și Cain și locuitorii Sodomei și ai Gomorei, închinătorii lui Bal și Iuda cu alți mulți prieteni și tovarăși de ai lui, cari au trăit înainte de el, ori după el, până la iubii lui bolșevici de azi. În mijlocul acestei împărății, în care focul nu se stinge, — se ridică amăgitoare și orbitoare statuia vițelului de aur. Pentru că omul supus patimilor și răutăților asemenea s'a făcut, în unele privințe mai josnic chiar decât dobitoacele necuvântătoare. De aceea de câte ori veți vedea oameni destrăbălați, risipitori și increzuți în puterea banului, să cunoașteți, că în sufletul acestora s'a stins, ori abia mai licărește lumina credinței și să-i încunjuțați, ca pe niște robi ai întunerecului. . . De vorbele celor fără de credință să nu ascultați, deoarece înțelepciunea lor nebunie este înaintea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu îi va face să piară din'aintea feței Lui. . .

In afară de biserica catolică nu este mântuire.

Biserica catolică sau sabornică este singura biserică adevărată întemeiată de Hristos; religia, credința, legea numită catolică este singura și adevărata învățătură a lui Isus. Biserica aceasta a fost în toate timpurile una și aceeași neschimbată precum este neschimbat întemeietorul ei: Isus Hristos. În membrii, oameni cari au trăit, trăiesc și vor trăi în sânul ei se pot afla erori, greșeli, aberații, slăbiciune însă aceasta instituție divină rămâne sfântă și inviolabilă sublimă și imaculată în toate principiile sale.

A putut fi atăcată și lovită această biserică de furtuni, sfâșiată de prigoniri, deși din când în când s'au războit contra ei fiii ei, cari apoi au căzut de pe trunchiul ei viguros ca niște crengi putrede și uscate: însă principiile, învățătura și mijloacele sfințirii, date pentru mântuirea fiilor săi sufletești au strălucit în cea mai curată lumină spre bucuria, mângăerea și fericirea omenirii întregi; deci cu tot dreptul poate pretinde și aștepta aceasta biserică dela toți oamenii cu mintea sănătoasă să intre în sânul ei pentru că acestei biserici i-a zis mântuitorul: „Cine vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă; cine se leapădă de voi, de mine se leapădă și cine se leapădă de mine se leapădă de Cel ce m'a trimis pe mine.” (S. Ev. Luca. 10)

Se pune întrebarea, că acei oameni, cari sunt afară de sinul bisericii catolice, oare toți se osândesc?

Răspundem: numai acela nu se mântuiește, care conștiu fiind, știind și voind dorește și voiește a se osândi.

Se întâmplă că ore cine nu poate și nici nu are cunoștință de legea creștină catolică, însă urmând glasul conștiinței sale adora pe Dumnezeu în modul de cugetare, de pricepere al său, încunjură tot ce acest glas lăuntric oprește și face tot ce acesta dictează de bun. Un astfel de individ deși nu-e botezat însă umblă pe drumul mântuirii și se poate mântui, exemplu ne servește dreptul și cuviosul Iob, care n'a aparținut poporului Izrael și s. scriptură îl numește sfânt și plăcut lui Dumnezeu pentru faptele și suferințele sale; acești indivizi aparțin părții invizibile a bisericii catolice, pe care numai Dumnezeu o cunoaște.

Se poate întâmpla că ore cine are cunoștință despre noțiunea și legea bisericii catolice în anii copilăriei sale, însă din pruncie n'a mai avut ocaziune a se convinge și a studia adevărurile acestei legi, dar s'a nîzuit a vieții conform glasului conștiinței sale de a face bine și a încunjura răul, aceștia încă formează partea invizibilă (nevăzută) a bisericii creștine catolice, cari pe lângă tot dorul, intențiunea și bunăvoința lor din cauza pedecilor invincibile externe sunt ținuți afară de sânul bisericii creștine catolice.

Numai acela nu se mântuiește, care cunoscând învățătura și adevărul bisericii creștine catolice intenționat, conștiu fiind cu dispreț se întoarce dela aceasta biserică, acela care știind și voind nu voiește a intra în sinul acestei biserici, ori odată primit și intrat prin s. Taină a botezului între membrii acestei biserici o părăsește ca pe o mamă dulce și bună învățând și urmând învățături străine, rătăcite și greșite inventate de mințile clintite omenești; astfel de oameni se numesc: șizmatici, eretici, atești, raționaliști, adventiști, pocăiți, sâmbătari, comuniști, bolșevici și mulți de astfel.

Biserica creștină catolică constă din următorii membri:

Capul nevăzut și Preotul suprem veșnic al ei este: Isus Hristos. Capul suprem văzut este urmașul lui S. Petru, pe care Hristos a zidit aceasta biserică numit Patriarhul sau Papa dela Roma. Membrii ei sunt locuitori din ceriu, cetele îngerilor în frunte cu Regina ceriului, Preacurata Vergură Maria și sufletele sfinților, care parte a bisericii se numește: Biserică triumfătoare. Sufletele creștinilor aflătoare în locul purgator sau curățitor formează partea bisericii numită: Sufe-ritoare, iară noi membrii botezați și aflători în sânul bisericii creștine catolice de pe pământ formăm partea acestei biserice numită: luptătoare; pe toți la olaltă ne leagă iubirea nemărginită a Tatălui, darul Domnului nostru Isus Hristos și iubirea imprumutată creștinească și frățască a unora față de alții, a fiilor acestei bisericii creștine catolice. Să o iubim, să-ne alipim cu toată credința de această biserică și să-o apărăm cu demnitate ca vrednici ostași creștini catolici.

Dela sate.

Constituirea Comitetului „AGRU” in parohia Iapa s'a făcut in adunarea parohială ținută in ziua de 6 Iulie a. c.

Prezența celor de față in număr atât de considerabil, era dovadă grăitoare că poporul credincios cât este de dornic a acționa la o chemare pentru ceva lucru bun și nobil.

S'au adunat câteva sute de credincioși și după cuvintele lămuritoare ale Rev. Preot Vlad Darie, delegatul Vicariului Episcopal s'a procedat la inscrierea membrilor.

S'au in scris ca membrii activi cu câte 100 lei taxă anuală : Mich Iuon al lui Gavrița, Șteț Iuon I. Iuon, Grigor George tânărul, Mihai Vasile lui Simion, Grigor Gheorghe I. Vasalie, Stan George, Bledea Teodor, Bledea Mihai lui Toader, Bledea Vasile lui Dan și soția născ. Branic Marie, Coaci Iuon I. Vasile, Codrea Petru cantor, Ștețiu Iuon I. Ștefan, Maria Ghenghe Elena Ancuța n. Fonta Mihai Vasile al lui Ștefan, Danciu Toader, Ștețiu Andraș, Stan Vasile, Gherman Vasile I. Ion, Grigor George I. Gheorghe, Mois Petru I. Dtru ca membri ajutători cu câte 20 lei taxa anuală : Mich George I. Gavrilă, Mois Iuon I. M. Simion Ursu I. Ștefan, Danciu George I. Mihai, Grigor Mihai I. Mihai, Bledea Mihai I. Toader, Mihai Toader I. Ioan, Mih Ion I. Petru, Mihai Ion lui Toader, Mich Petre I. Ion, Damian Vasalie I. Gh. Grigor Laurențiu bătrânul, Șteț Marie văd. Danciu George curator Mosica Mihai, Grigor Nuțu I. Mihai, Bledea Iuon I. Vasalie.

După terminarea inscrierilor s'a procedat la alegerea comitetului parohial. Alegerea s'a făcut într'o atmosfera exemplară pentru că s'a efectuat prin aclamațiune in felul următor : de președinte a fost aclamat Andreiu Șteț, vicepreședinte I. German Vasile

lui Iuon, vicepreș. Il. Grigor George I. Gh. de secretar Bledea Toader, ajutor de secretar : Danci Mihai lui Gh. de membri in comitet : Danci Toader primar, Grigor George tânărul, Bledea Mihai I. Toader, Mich Iuon Prodan, Mihai Vasile I. Simion.

Credincioșii bisericei catolice din frunțaș comuna Iapa au dat un exemplu fraților cum trebuie să lucre ucenicii Domnului, manifestând mai multă iubire unul către altul ca și cât arată cei rătăciți pribegind pe cărări greșite.

Să dea bunul Dumnezeu că acest exemplu să fie urmat și la ceilalți frați.

Raportor.

Sudalma in Italia este pedepsită foarte aspru. In zilele trecute au fost pedepsiți trei oameni din sătulețul Pistoja cu câte 200 Lire (cam 1400 de Lei) amendă pentru că au suduit cu numele lui Dumnezeu și au blăstămat. Ziarul „Osservatore Romano” când scrie despre aceasta, mai adaugă următoarele :

„Dacă de azi începând călcarea ac este legi se va pedepsi totdeauna așa, nu peste multă vreme vom avea atâtia bani ca să plătim datoriile interne și externe ale țării ; atunci vom putea să ștergem toate dările și încă vor rămânea bani destui, ca să-i ajutorăm și pe ceice n'au de lucru și vom putea să le dăm și lor ocupațiune”.

Dacă legea in contra sudălmilor și a vorbelor spurcate s'ar introduce și la noi in România, in curând — de bună seama — am deveni cea mai bogată țară din lume ... din banii incasați de Stat ca amendă.

(După „Bukarester Sonntagsblatt.”)

Calendar săptămânal.

13—19 Iulie 1930.

13. Dumineca V. d. Rusalii a SS. Părinți (Ev. Mat. 5. 14.) Sin. Arch. Gavril
14. Luni. Ap. Achila.
15. Marți. M. Chirie și Iul.
16. Mercuri. M. Antinogen.
17. Joi. M. Marina † 270.
18. Vineri. M. Emilian † 362.
19. Sâmbătă. C. Macrina † 397.

